

La veu amagada

L’Ayman tenia 6 anys i un secret molt especial: la seva veu estava amagada.
No perquè no volgués parlar, sinó perquè se sentia tímid i li costava molt expressar-se davant dels altres.

Cada matí, a l’escola, l’ Ayman mirava els seus companys: alguns parlaven molt, feien preguntes, explicaven acudits…
I ell només podia somriure en silenci.

—Avui parlaré… —pensava cada dia—. Però quan arribava el moment, les paraules s’amagaven dins del seu cor.

Un dia, la seva mestra, la Sra. Núria, va veure que l’Ayman tenia molt per dir.
—Ayman —li va dir amb una veu dolça—, sé que tens coses molt importants dins teu. Avui, farem una cosa especial.

Va reunir tot el grup i va proposar un joc: “Les paraules màgiques”. Cada nen havia de dir una cosa que li agradava o una pregunta que tenia. Però hi havia una norma: ningú no podia interrompre ningú, i tots havien d’escoltar amb atenció.

L’Ayman es va sentir nerviós. El cor li bategava molt fort.
—No puc… —va pensar.

Però els seus companys van somriure i li van fer un petit gest: un polze amunt, un somriure, un “va, tu pots!”.
Aquella petita mostra de confiança va fer que les seves paraules comencessin a sortir com flors que es desperten al sol.

—M’agrada dibuixar dinosaures… i els colors verd i blau! —va dir, amb una veu suau però clara.

Tots els companys el van aplaudir. Alguns van fer un crit de sorpresa i alegria.
L’Ayman va somriure tan gran que el cor li ballava d’emoció.
—Potser puc parlar més sovint… —va pensar.

A partir d’aquell dia, l’Ayman va començar a compartir més coses: històries de casa seva, preguntes sobre els animals i fins i tot acudits. Quan se sentia nerviós, recordava el gest dels seus companys i la Sra. Núria: tots estaven al seu costat, escoltant-lo.

Un matí, la mestra va dir:
—Heu vist com l’Ayman ha trobat la seva veu?
I l’Ayman, amb una gran rialla, va respondre:
—Sí! I gràcies a tots vosaltres, ara sé que puc expressar-me i que les meves paraules tenen valor.

Així, l’Ayman va aprendre que tenir por és normal, però que amb amistat, paciència i confiança, fins i tot les veus més tímides poden fer-se sentir fort i segur.